

do jeho kamenných modrých očí. „Ano. Jistě. Chápu.“

„To je dobře.“

Ha. Tohle říkají muži, kteří se vsázejí o to, kolik whisky dokážou zkonsumovat. Inu, její bratři a taky Lachlan by se měli rovněž chovat slušně. Protože měla jasnou představu, že její noví přátelé problém nebudou. Koneckonců, všichni měli vychovatelky a domácí učitele a lektory tance. Všichni se umějí chovat na bálech a slavnostních večerech a domácích večírcích. A ať už si to Ranulf uvědomuje, nebo ne, chybí jen velmi málo, aby i ona dala přednost takovému životu před tím, v čem vyrůstala. Chybí už jen málo, aby se misky vah zhouply. Po pravdě řečeno, správný muž by to dokázal velice snadno. Ve víru sukni pokračovala k Arranovi a Mary, kteří stáli trochu stranou davu u domovních dveří.

Lachlan MacTier o krok ucouvl, aby mu na nohu nedopadla těžká truhla. „Věděls, že s sebou přiveze na sever půlku Londýna?“ zahučel k Medvědovi po svém boku.

„Ne,“ zavrčel Munro. „Ran říkal, že se svatby má zúčastnit rodina jeho Charlotte a pár přátel Winnie a Hanoverových. Ne tohle stádo.“ Svraštil obočí. „Jsou všichni tak... roztomilí. A rozbitní.“

„Ano.“ Lachlan se zadíval na vysokého, hubeného mládence s vysokým límcem a blond vlasy, které byly na pohled tak hladké a lesklé, až se od nich nejspíš mohlo odrážet slunce. „Rozbitní.“

Ať už říkal Calder cokoli, tihle nazdobení lidé se nepodobali takovým, s jakými by se lord Glengask přátelil, natožpak aby je zval pod svou střechu. A vzhledem k tomu krátkému proslovu před chvilkou se zdálo, že to byl nápad nejmladší MacLawryové. Lachlan sklouzl

pohledem stranou. Černovlasá Winnie MacLawryová se zavěsila do jednoho z vyšších chlapíků, usmívala se tomu, co říkal, a ukazovala na velkolepou šedobílou stavbu za nimi.

Tyhle lidi pozvala ona – nebo aspoň značnou část z nich. Opravdu cítí už po pouhých třech měsících v Anglii tak velké propojení s Anglány, že si potřebuje vozit Londýn s sebou na Vysočinu? Nebo se to děvče, které se za ním plahočilo skoro dvě desítky let s copánky a příliš krajkovými sukénkami, pokouší probudit v něm žárlivost?

Možná její obdiv k sobě přeceňoval, ale možná taky ne. Arran i Medvěd zazlívali její útěk do Londýna v první řadě jemu. Pokud to, že děvčeti daroval u příležitosti jeho osmnáctých narozenin pár krásných jezdeckých holínek, mohlo způsobit, že dotyčná opustila svůj celoživotní domov i rodinu, pak to nejspíš *byla* jeho vina, ale připadalo mu to velice pošetilé a přehnaně dramatické. Dostala záchvat vzteku a teď už je doma. Nic jiného se nezměnilo, leda snad způsob její řeči, zřejmě.

„Doufám, že si nemusíme zapamatovat všechna jejich jména,“ mumlal Medvěd.

„Nejsou to jen samí muži, Medvěde,“ poznamenal a obdařil přítele pousmáním. „A jsme tu my, dva fešní svobodní mládenci, co čekají na svatbu tvého bratra.“

„Ty nejsi svobodný mládenec, Lachu.“

„*Jsem* svobodný mládenec a tím jsem si naprosto jistý. Nemám manželku, a ani si na žádnou nedělám zálušk.“

„Možná,“ zadumal se po chvílce Medvěd a pak ukázal bradou na svou sestru. „Ale ví to ona?“

„Při samotném Luciferovi, Munro. Na manželství musí být dva a já jsem tvé mrňavé sestře nikdy nic ta-